

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 33.

Tiende Session.

13de Møde.

Torsdagen den 20de Decbr.

(Fortsat.)

Monrad (Fortsat): Jeg skal imidlertid for mit Bedkommende tillade mig at udtale det her aldeles aabent og uforbeholdent, at det vilde glæde mig at see denne Sag endelig afgjort, men at jeg aldrig vil kunne give min Stemme til, at den ordnes paa den Maade, som er antydet af den høitærede Indenrigsminister. Den Ordning af Forholdet vilde jeg finde hensigtsmæssig og god, dersom den blev baaren ved Tilslutning fra begge Sider, men hvis det ikke skeer, finder jeg, at Bestemmelserne om den Deel, der skal overgaae til Fæsterne, er meget vilkaarlig. Jeg har yttret, at jeg kun kunde stemme for den Maade, som den høitærede Indenrigsminister antydede, at han tænkte paa, at Forholdet kunde ordnes, hvis den virkelig fik en stærk Tilslutning fra begge Sider. Men de ærede Rigsdagsmænd ere jo ikke i det Tilfælde som jeg, og det forekommer mig, at naar de alvorligt ville have denne Sag afgjort, skulle de gribe den Fjinger, der er rakt dem i dette Møde af den høitærede Indenrigsminister, saa skulle de tage Sagen for sig og bearbejde den paa det Grundlag, som han har erklæret at ville gaae ind paa. Jeg kan ikke skjønne, hvad der skulde forhindre, at denne Lov blev udarbejdet efter saadanne Grundsætninger. Jeg antager, at der maa være en meget fast og bestemt Overbeviisning om, at det inden ikke lang Tid vil lykkes at tilveiebringe en Ordning paa dette Grundlag; thi det er sikkert, at skal Forholdet

staae hen, uden at der er Haab om, at Lovgivningsmagten skal kunne bringe Sagen til endelig Ordning, da er det Synd; det skader og svækker selve Sagen, naar den ikke ved Lovgivningen kan ordnes, at den saaledes staaer hen.

Jeg tilstaaer altsaa, at Lovforslaget efter min Overbeviisning mangler den Understøttelse fra Ministeriet, fra Landstinget, fra den offentlige Mening, som et saadant Lovforslag maatte have, for at vi som alvorlige Mænd kunde tage fat derpaa og bearbejde det. Naar jeg siger: som alvorlige Mænd, da mener jeg Mænd, der kun tage fat paa et Arbejde, som de mene, der kan komme Noget ud af, og ikke indlade sig paa at stemme for Noget og saaledes lade Tingene roligt gaae sin Gang, uden at Beslutningen kommer til Udførelse. Den Udflugt, som Indenrigsministeren har aabnet til paa en anden Maade at ordne disse Forhold, vil jeg for mit Bedkommende ikke kunne tiltræde, uden at der har viist sig en ganske anden Tilslutning fra begge Parter end den, der hidtil har lagt sig for Dagen. Desuagtet mener jeg, at man ikke bør tabe dette Forholds Afgjørelse af Syne; jeg mener, at man paa andre Maader, ad andre Veie bør søge at opnaae det samme eller idetmindste et tilnærmelsesviis lignende Resultat. Om man ikke kan ordne Sagen i dens hele Omfang, kan man dog maaskee tilnærmelsesviis naae Formaalet. Jeg skal imidlertid ikke her fremkomme med et fuldmødent Forslag; det kan jeg virkelig ikke; men jeg skal tillade mig at komme med nogle Antydninger, uagtet der maatte være Andre, der efter deres hele Stilling maatte være mere opfordrede til at tage Initiativet til disse Spørgsmaals Ordning. Det er blevet